

малко и следъ това продължихъ пжтя си малко поуспокоенъ. Близо до „Бешъ-бунаръ“ прекараха край мене единъ раненъ младъ офицеръ, възкаченъ на голъ конь; единъ войникъ водеше коня, а други двама, отъ дветъ страни по-единъ, крепяха ранения, който отъ болки бѣше обесилъ глава на страна. Шосето, височинитѣ и долината на р. Бедечка, бѣха изпълнени съ хора подобно на мравунякъ, които бързаха къмъ Балкана. Тамъ ме настигна вуйна ми Теофана, жена на вуйчо ми Тодоръ Г. Стоевъ. Възседнала единъ хубавъ конь, когото едвамъ управляваше тя незнаеше какво е станало съ домашнитѣ ѝ. Като видѣхъ нея въ такова безнадежно положение, азъ забравихъ моитѣ неволи и се заловихъ ней да помагамъ. Да се пробие пжтъ между множеството бѣше немислимо, затова азъ решихъ да минемъ по коритото на рѣката. Хванахъ буйния конь за юздитѣ и го поведохъ съ бърза крачка изъ рѣката, въ която почти нѣмаше вода, но имаше много камъне. Изморенъ, капналь отъ измжчване и гладъ, едвамъ стигнахме по мръкнало до мостътъ на р. Тунджа, при Чанакчийскитѣ минерални бани. Тамъ се събираха и устройваха оцѣлѣлитѣ опълченци отъ дружинитѣ. По една голѣма случайностъ намѣрихме тамъ баджанака на вуйча ми Петъръ Стояновичъ (известенъ подъ името Дженинъ Петърчо) баща на бившия директоръ на пошитѣ Иванъ П. Стояновичъ. Нему предадохъ вуйна си, а азъ останахъ да почивамъ. Наговорихме се да ги търся нощесъ въ г. Казанлъкъ, въ кжщата на Тодорчо Маневъ.

Въ Казанлъкъ стигнахъ презъ нощта. Площадтъ „Кюль-бокрукъ“ бѣше до толкова натѣпанъ съ хора, на-дошле отъ Ст.-Загора, че не можеше да се премине. И цѣлия градъ бѣше пълень. Намѣрихъ кжщата на Тодорчо Маневъ. У тѣхъ бѣше на квартира единъ руски офицеръ, който презъ нощта трѣбвало да замине за Балкана, но за да не увеличи уплахата и суматоката, бѣше легналь облѣченъ и се преструваше че спи, та като се прибератъ хазяитѣ да замине безъ да го усетятъ.

Сутринта на 20. юлий вуйна ми и придружаващитѣ я тръгнаха за Габрово. И азъ тръгнахъ съ тѣхъ. Длъженъ съмъ тукъ да поясня, че не искахъ да се отдѣля отъ тѣхъ, защото бѣхъ съвсемъ неопитенъ въ живота. Азъ до тогава бѣхъ излизаль вѣнъ отъ Ст. Загора само два пжти: веднажъ до с. Енина, Казанлъшка околия, гдето бѣхъ воденъ на лѣчение при единъ самоукъ, практикъ лѣкаръ, мѣстна знаменитость и втори пжтъ до с. Дервентъ (Змѣево), Ст. Загорска околия, заедно съ голѣма навалица граждани, когато посрещаме за пръвъ пжтъ българинъ-владика Иларионъ Макариополски, Търновски митрополитъ, въ която епархия спадаше г. Стара-Загора. Това бѣше презъ 1872. или 73. година.